

Arrest

nr. 134 879 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 februari 2014 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 131 815 van 22 oktober 2014 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 oktober 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op dezelfde dag wordt op basis van een onderzoek van vingerafdrukken vastgesteld dat verzoeker reeds op 21 september 2013 in Italië werd aangetroffen.

1.2. Op 8 november 2013 richten de Belgische overheden aan de Italiaanse overheden een verzoek tot overname bij toepassing van artikel 10, eerste lid van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat

verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin II-verordening).

1.3. Aangezien de Italiaanse overheden niet hebben geantwoord binnen de termijn van artikel 18, lid 1, van de Dublin II-verordening, werden zij op 23 januari 2014 ingelicht verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag bij toepassing van artikel 18, lid 7, van de Dublin II-verordening.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) neemt op 6 februari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis worden gebracht.

1.5. Op 17 oktober 2014 wordt verzoeker als vluchteling erkend door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Ontvankelijkheid

3.1. Het wordt niet betwist dat Italië op 9 januari 2014 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van de artikel 20, eerste lid, onder d, van de Dublin II-verordening dat luidt als volgt:

“Een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.”

Artikel 20, lid 2, van de Dublin II-verordening:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

3.2. Bij tussenarrest nr. 131 815 van 22 oktober 2014, stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast verzoeker niet binnen de voorziene zes maanden na de aanvaarding werd overgedragen aan Italië, zodat krachtens artikel 20 van de Dublin II-verordening, België in beginsel verantwoordelijk wordt voor de behandeling van de asielaanvraag. De vraag stelde zich dan ook naar het actuele belang van verzoeker bij onderhavige vordering. Om die reden werden de debatten heropend en een nieuwe terechtzitting bepaald.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Gedr.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. 4 Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure). Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie o.a.

RvS 31 maart 1994, nr. 46.816) blijkt dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

3.4. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoeker een beroep met een schorsende werking instelde, dat hij gedetineerd werd of dat hij onderdook. De verwerende partij voert dit ook niet aan maar bevestigt door voorlegging van een interne nota van 11 juli 2014 dat de Belgische overheden thans verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Voorts deelt de verwerende partij mee dat verzoekers asielaanvraag op 13 augustus 2014 werd overgemaakt aan het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Ter terechtzitting deelt de raadvrouw van verzoeker mee dat hij inmiddels werd erkend als vluchteling. Ze legt ter staving de desbetreffende erkenningsbeslissing van de adjunct-commissaris-generaal van 17 oktober 2014 voor. Verwerende partij betwist de erkenning als vluchteling niet.

Het staat vast dat door het verstrijken van de voormelde termijn van zes maanden, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag is overgegaan op de Belgische overheden. Er is bijgevolg geen risico meer op een uitvoering van de bestreden beslissing die stelt dat een ander land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en van het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan deze beslissing verbonden wordt.

De rechtstoestand van verzoeker is bovendien gewijzigd aangezien de verzoeker ondertussen door de verantwoordelijke Belgische overheden als vluchteling werd erkend. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 februari 2014 dient derhalve als impliciet opgeheven te worden beschouwd.

De Raad stelt daarom vast dat verzoeker niet meer getuigt van het rechtens vereiste actueel belang bij het aanvechten van de bestreden beslissingen (RvS 10 maart 2006, nr. 156.200; RvS 8 mei 2006, nr. 158.404; RvS 7 september 2004, nr. 134.640).

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES